

VENDIM
Nr. 14, datë 17.2.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	kryetare;
Sonila Bejtja,	anëtare;
Sandër Beci,	anëtar;
Ilir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahim,	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare;
Asim Vokshi,	anëtar;
Marsida Xhaferllari,	anëtare,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 17.2.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 11 (SH) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: SHOQËRIA “International Distribution for Albania” sh.a., përfaqësuar nga administratori Alban Xhillari.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:Drejtoria e Përgjithshme e Tatimeve, përfaqësuar nga drejtori i përgjithshëm Ilir Binaj.

Drejtoria Rajonale Tatimore Tiranë, përfaqësuar nga drejtore Erilinda Lala.

Avokatura e Shtetit, përfaqësuar nga avokatja e shtetit Irma Qosja.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2025-13, datë 14.1.2025, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 11, 15, 17, 18, 41, 42, 43, 131, shkronja “f”, 133, 134, pika 1, shkronja “i”, 141, pika 1, dhe 142, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; nenet 6, 13, 14, 1, të Protokollit nr. 1 dhe Protokollit nr. 12 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ), nenet 27, 50 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marsida Xhaferllari, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkuases, shoqërisë “International Distribution for Albania” sh.a. (*kërkuesja*), që ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjekteve të interesuara, Drejtorisë së Përgjithshme të Tatimeve (*DPT*), Drejtorisë Rajonale Tatimore Tiranë (*DRT*) dhe Avokaturës së Shtetit, që kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesja ushtron aktivitetin tregtar “Bar-kafe” në Tiranë. Në datën 31.7.2011, organet tatimore kanë ushtruar kontroll në ambientet e kërkuases dhe kanë konstatuar se shërbimi ofrohej për 100 tavolina dhe për to nuk ishin prerë kuponët tatimor. Për këtë shkelje, bazuar në nenin 122, shkronja “b”, nënparagrafi “ii”, të ligjit nr. 9920, datë 19.5.2008, “Për procedurat tatimore në Republikën e Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji për Procedurat Tatimore*), kërkuuesja është gjobitur me 30 000 000 lekë, që është llogaritur 300 000 lekë për çdo tavolinë.

2. Kërkuesja e ka kundërshtuar masën e gjobës në rrugë administrative dhe gjyqësore. Fillimisht, Drejtoria e Apelit Tatimor e ka lënë në fuqi gjobën, ndërsa Gjykata e Rrethit

Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 9195, datë 8.10.2012, ka vendosur ndryshimin e masës së gjobës, duke e ulur në vlerën 300 000 lekë. Mbi apelin e subjektit të interesuar, DRT-së, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 2062, datë 26.5.2014, ka vendosur prishjen e vendimit dhe kthimin e çështjes për rigjykim në gjykatën e shkallës së parë.

3. Në rigjykim, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 318, datë 2.2.2015, ka vendosur pranimin pjesërisht të padisë, duke e ulur vlerën e gjobës në 300 000 mijë lekë, me arsyetimin se organi tatimor kishte zbatuar gabim nenin 122, shkronja “b”, nënparagrafi “ii”, të Ligjit për Procedurat Tatimore. Sipas asaj gjykate, bëhej fjalë vetëm për një shkelje të konstatuar, ndaj gjoba nuk mund të caktohej më shumë se 300 000 lekë.

4. Mbi bazën e apeleve të paraqitura nga subjektet e interesuara, DRT-ja dhe Avokatura e Shtetit, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 3014, datë 28.6.2017, ka vendosur ndryshimin e vendimit dhe rrëzimin e padisë. Sipas asaj gjykate, me të drejtë organi tatimor ka vendosur ta gjobisë kërkuesen në masën 30 000 000 lekë, pasi masa e gjobës llogaritet në 300 000 lekë për çdo rast të pashoqëruar me kupon tatimor, ndaj në rastin konkret masa llogaritej veçmas për 100 tavolina.

5. Ndonëse kërkuesja ka paraqitur rekurs, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2025-13, datë 14.1.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se nuk përmbushte kërkesat e nenit 58, të ligjit nr. 49, datë 3.5.2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*Ligji për Gjykatat Administrative*).

6. Në datën 15.4.2025, kërkuesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit, i cili, pasi është plotësuar në përputhje me parashikimet ligjore, është regjistruar në datën 22.4.2025. Kolegji i Gjykatës, me vendimin e datës 27.5.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

7. *Kërkuesja*, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se nga vendimi i Gjykatës së Lartë i janë cenuar:

7.1 *E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në aspektet e mëposhtme:

7.1.1 *E drejta e aksesit substancial*, pasi kërkueses nuk i është kthyer përgjigje për pretendimet e ngritura në rekurs që lidheshin me zbatimin e gabuar të ligjit material dhe mosrespektimin e praktikës gjyqësore nga gjykata e apelit.

7.1.2 *Parimi i sigurisë juridike*, pasi kërkuesja kishte pritshmëri të ligjshme nisur nga jurisprudenca e Gjykatës së Lartë në raste të ngjashme.

7.1.3 *Standardi i arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë, si gjykatë ligji, duhet të interpretohte nenin 122 të Ligjit për Procedurat Tatimore, në kushtet kur gjykatat më të ulëta kanë mbajtur qëndrime të ndryshme për zbatimin e këtij neni.

7.2 *Parimi i barazisë përpara ligjit dhe i mosdiskriminimit*, i garantuar nga neni 18 i Kushtetutës, pasi Gjykata e Lartë, në raport me raste të tjera, ka dhënë vendim diametralisht të kundërt për kërkuesen, duke e vendosur atë në një pozitë të ndryshme nga subjektet e tjera që kanë përfituar nga vendimmarrja pozitive e Gjykatës së Lartë.

7.3 *E drejta e pronës private* në aspektin procedural, e garantuar nga neni 41 i Kushtetutës, pasi Gjykata e Lartë ka krijuar pasiguri juridike për kërkuesen për të rimarrë shumën e paguar të gjobës tatimore.

8. *Subjektet e interesuara, DPT-ja dhe DRT-ja*, kanë paraqitur të njëjtat argumente, duke prapësuar, në mënyrë të përmbledhur, se:

8.1 Pretendimi për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor* nuk qëndron, pasi:

8.1.1 Nuk ka një vendim unifikues ose njësuës të Gjykatës së Lartë për kuptimin e nenit 122 të Ligjit për Procedurat Tatimore, që t'i krijonte kërkuësës pritshmëri të ligjshme. Vendimet e referuara nga kërkuësja kanë të bëjnë me fakte të ndryshme dhe mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe e zbatimit të ligjit nuk hyn në juridiksionin kushtetues, ndaj janë të pabazuara argumentet për cenimin e *parimit të sigurisë juridike*.

8.1.2 Gjykata e Lartë ka argumentuar në mënyrë të qartë arsyet e mospranimit të rekursit dhe vendimi i saj plotëson *standardet kushtetuese të arsytimit*, rrjedhimisht nuk ka cenim të këtyre standardeve.

8.2 Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit dhe të mosdiskriminimit* është i pabazuar, sepse, sikurse është argumentuar për parimin e sigurisë juridike, mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe e zbatimit të ligjit i përket juridiksionit të gjykatave të zakonshme.

8.3 Pretendimi për cenimin e *së drejtës së pronës* nuk qëndron, sepse procesi gjyqësor ka qenë i rregullt, pa ndonjë shkelje kushtetuese.

9. *Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit*, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar se:

9.1 Pretendimi për cenimin e *procesit të rregullt ligjor* në aspektet e *parimit të sigurisë juridike dhe të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor* është i pabazuar për sa kohë nuk ka një vendim unifikues ose njësuës të Gjykatës së Lartë për çështje të kësaj natyre, ndaj kërkuësja nuk mund të ketë pritshmëri të ligjshme. Gjithashtu, vendimi i Gjykatës së Lartë plotëson kriteret e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese.

9.2 Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit dhe të mosdiskriminimit* është i pabazuar, pasi, sikurse është argumentuar për parimin e sigurisë juridike, mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe e zbatimit të ligjit i përket juridiksionit të gjykatave të zakonshme.

9.3 Pretendimi për cenimin e *së drejtës së pronës* është i pabazuar, pasi referuar jurisprudencës së Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) mosmarrëveshjet tatimore bien jashtë fushës të të drejtave dhe detyrimeve civile, pavarësisht nga efektet monetare që ato prodhojnë.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuësës

10. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo person juridik, subjekt i së drejtës private, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor, që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

11. Kërkuësja, si person juridik i së drejtës private, legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pika 1, shkronja “i”, dhe 16, pika 2, të Kushtetutës, pasi, thelbi i të drejtave kushtetuese, që ajo pretendon se i janë cenuar (e drejta për proces të rregullt dhe ajo e pronës, si dhe parimi i barazisë përpara ligjit) përputhen me qëllimet e përgjithshme të veprimtarisë tregtare të saj. Ajo ka qenë palë në procesin gjyqësor ndaj të cilit ka ngritur pretendime në ankimin kushtetues individual dhe justifikon interesin në çështjen e parashtruar.

12. Gjykata vlerëson se kërkuësja e ka plotësuar edhe kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, pasi ajo ka ngritur pretendime për procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për të cilin nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të saj kushtetuese.

13. Kërkuesja legjitimohet edhe *ratione temporis*, sipas nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi i Gjykatës së Lartë mban datën 14.1.2025, ndërsa ankimi kushtetues individual është dërguar nëpërmjet shërbimit postar në datën 15.4.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

14. Në drejtim të legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesja ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në disa aspekte (akses substancial, siguri juridike dhe arsyetimi i vendimit), parimit të barazisë përpara ligjit dhe të mosdiskriminimit, si dhe së drejtës së pronës, të garantuara respektivisht nga nenet 42, 18 dhe 41 të Kushtetutës. Sipas kërkueses, ajo ka paguar një gjobë të lartë tatimore dhe Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve në rekurs që lidheshin me zbatimin e gabuar të Ligjit për Procedurat Tatimore nga gjykata e apelit, qëndrimet diametralisht të kundërta të gjykatave të faktit dhe jurisprudencën e Gjykatës së Lartë në çështje të ngjashme.

15. Subjektet e interesuara i kanë prapësuar pretendimet e kërkueses si të pabazuara, duke vënë në dukje se nuk ka një qëndrim unifikues ose njëses të Gjykatës së Lartë për çështje të ngjashme. Në shtesë të këtij prapësimi, subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit, ka kundërshtuar edhe juridiksionin e Gjykatës, duke mbajtur qëndrimin se mosmarrëveshjet tatimore nuk duhet të përfshihen në konceptin e së drejtës së pronës, duke referuar në funksion të këtij prapësimi një vendim të GJEDNJ-së.

16. Në jurisprudencën kushtetuese për nenin 41 të Kushtetutës është pranuar se e drejta kushtetuese e pronës private përfshin çdo posedim të sendeve ose të të drejtave të tjera materiale pasurore (*shih vendimet nr. 36, datë 21.4.2017; nr. 25, datë 28.4.2014, të Gjykatës Kushtetuese*). Edhe gjoba e caktuar për shkelje tatimore është pjesë e konceptit kushtetues të pronës private, pasi pagesa e një sasive të caktuar të hollash, e barasvlershme në këtë rast me masën e gjobave, është një shumë që merret nga pasuria e individit (*shih vendimet nr. 11, datë 21.4.2022; nr. 10, datë 4.3.2021; nr. 16, datë 25.7.2008, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, Gjykata ka pohuar se masa e gjobës merret nga pasuria e individit, ndaj gjoba administrative përbën pronë private dhe shlyerja e saj kufizon të drejtën e garantuar nga neni 41 i Kushtetutës (*shih vendimin nr. 15, datë 22.6.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Në këndvështrim të kësaj jurisprudence, Gjykata arrin në përfundimin se prapësimi i Avokaturës së Shtetit për juridiksionin nuk qëndron, pasi detyrimet financiare që rrjedhin nga gjobat, siç është rasti konkret, përfshihen brenda konceptit kushtetues të pronës. Po kështu, Gjykata vëren se, ndryshe nga sa prapëson subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit, GJEDNJ-ja, në rastin e referuar, ka pohuar se detyrimet tatimore mbrohen nga neni 1 i Protokollit nr. 1 të saj, edhe pse nuk përfshihen në fushën e të drejtave civile të përcaktuara në nenin 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së (*shih Polimerkonteyner, Tov kundër Ukrainës, datë 24.11.2016, §§ 22–25*).

18. Për sa më lart, Gjykata çmon ta analizojë çështjen në këndvështrim të nenit 42 të Kushtetutës, sipas të cilit prona private nuk mund të cenohet pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo për mbrojtjen e së drejtës kushtetuese të pronës private ka të drejtën e një gjykimi të drejtë (*shih vendimet nr. 11, datë 21.4.2022; nr. 10, datë 4.3.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Duke iu referuar thelbit të pretendimeve të kërkueses, Gjykata do t’i shqyrtojë ato në themel në drejtim të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor të lidhur me të drejtën e pronës. Brenda të njëjtit këndvështrim dhe për aq sa është i zbatueshëm parimi i barazisë përpara ligjit, Gjykata do t’u japë përgjigje edhe argumenteve të palëve për qëndrimin e ndryshëm që Gjykata e Lartë ka mbajtur në çështje të tjera të ngjashme.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor të lidhur me të drejtën e pronës

19. Kërkuesja ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk i ka kthyer përgjigje për pretendimet e ngritura në rekurs lidhur me zbatimin e gabuar të ligjit material, si rezultat i të cilit ajo ka paguar një gjobë në vlerë tepër të lartë. Sipas kërkueses, Gjykata e Lartë, brenda funksionit të saj, duhet të interpretohte nenin 122 të Ligjit për Procedurat Tatimore, në kushtet kur gjykatat më

të ulëta kishin mbajtur qëndrime të ndryshme për zbatimin e këtij neni. Po sipas kërkukses, Gjykata e Lartë ka dhënë një vendim diametralisht të kundërt në raport me raste të tjera të ngjashme, duke e vendosur atë në një pozitë të ndryshme nga subjektet e tjera që kanë përfutur nga vendimmarrja pozitive e kësaj gjykatë.

20. Subjektet e interesuara, DPT-ja, DRT-ja dhe Avokatura e Shtetit, kanë prapësuar se Gjykata e Lartë ka argumentuar në mënyrë të qartë arsyet e mospranimit të rekursit dhe se vendimi i asaj gjykatë plotëson standardet kushtetuese të arsytimit të vendimit gjyqësor.

21. E drejta për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve se ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 12, datë 18.3.2025; nr. 20, datë 13.4.2012; nr. 7, datë 9.3.2009, të Gjykatës Kushtetuese*). Me arsyetimin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm që e kanë çuar në bërjen e një zgjedhjeje ndërmjet disa mundësive. Vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në përfundim të gjykimit përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë përfundimisht qëndrimet që mban gjykata për çështjen në gjykim (*shih vendimet nr. 10, datë 4.3.2021; nr. 18, datë 15.3.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Detyrimi për garantimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor nuk nënkupton se kërkohet arsyetim i detajuar për çdo pretendim të palëve ndërgjyqëse, por ai varet nga natyra e vendimit në fjalë (*shih vendimet nr. 17, datë 23.3.2023; nr. 80, datë 18.12.2017; nr. 34, datë 13.6.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Arsyetimi i kufizuar i vendimeve të mospranimit të rekursit, si rregull, nuk cenon standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor. Megjithatë, kur në rekurs janë ngritur pretendime kushtetuese, Gjykata e Lartë, bazuar në parimin e subsidiaritetit që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, duhet të investohet në shqyrtimin e tyre dhe të mbajë një qëndrim të shprehur lidhur me to (*shih vendimet nr. 31, datë 2.5.2025; nr. 19, datë 7.7.2022; nr. 11, datë 16.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Në vështrim të standardeve të mësipërme, Gjykata vëren se kërkuësja ka kundërshtuar vetëm vendimin e Gjykatës së Lartë, me të cilin është vendosur mospranimi i rekursit të saj. Në situatën kur rekursi nuk është shqyrtuar në themel dhe për të respektuar kufirin midis juridiksionit kushtetues dhe atij gjyqësor, Gjykata për zgjidhjen e çështjes do t'i japë përgjigje pyetjes nëse arsyetimi i kufizuar i Gjykatës së Lartë është i mjaftueshëm nga pikëpamja kushtetuese për pretendimin se mënyra e zbatimit të Ligjit për Procedurat Tatimore nga organet tatimore në caktimin e gjobës dhe më pas nga gjykatat e faktit cenon të drejtën e pronës së kërkukses.

24. Fillimisht, Gjykata çmon të vërë në dukje përmbajtjen e Ligjit për Procedurat Tatimore. Kështu, në nenin 122, shkronja "b", paragrafi i parë, përcaktohet se tatimpaguesi, person juridik ose fizik, tregtar, dënohet në rast se: b) nuk lëshon kupon tatimor për qarkullimin e realizuar të mallrave ose shërbimeve, për çdo rast konstatimi: i. për kontrollin e parë, me gjobë, në masën 200 000 (dyqind mijë lekë), për tatimpaguesit e regjistruar si subjekte të tatimit mbi vlerën e shtuar dhe tatimit mbi fitimin, dhe gjobë në masën 100 000 (njëqind mijë) lekë për tatimpaguesit e tjerë, ii. për kontrollin e dytë, me gjobë, në masën 300 000 (treqind mijë) lekë, për tatimpaguesit e regjistruar si subjekte të tatimit mbi vlerën e shtuar dhe tatimit mbi fitimin dhe gjobë në masën 200 000 (dyqind mijë) lekë për tatimpaguesit e tjerë; iii. për kontrollin e tretë, me gjobë në masën 500 000 (pesëqind mijë) lekë ose mbyllje të veprimtarisë deri në 6 (gjashtë) muaj.

25. Në rastin konkret, kërkuësja ka paraqitur padi për shkak se, sipas saj, aktet administrative të nxjerra nga pala e paditur ishin në kundërshtim me nenin 122 të Ligjit për Procedurat Tatimore. Gjithashtu, sipas saj, procesverbalet e hartuara nga inspektorët tatimorë nuk pasqyrojnë gjendjen reale lidhur me numrin e tavolinave që ishin në ambientin ku ushtrohej aktiviteti. Në rigjykimin e çështjes, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka

vendosur pranimin e pjesshëm të padisë, duke lënë si detyrim vlerën e gjobës prej 300 000 lekësh, pasi masa e gjobës duhet të ishte aplikuar për një rast konstatimi shkeljeje tatimore. Në mënyrë të përmbledhur, ajo gjykatë ka arsyetuar se, *së pari*, është i pavërtetë fakti i konstatuar nga inspektorët për gjetjen e 100 tavolinave pa kupon tatimor, pasi ato nuk ishin të gjitha në funksion në kohën e kontrollit. *Së dyti*, sipas asaj gjykate, togfjalëshi “çdo rast konstatimi” në tekstin e nenit 122, shkronja “b”, nënparagrafi “ii”, të Ligjit për Procedurat Tatimore nuk mund të interpretohet se përfshin penalizimin me gjobë për çdo tavolinë në aktivitetin tregtar në momentin e kontrollit.

26. Në të kundërt të këtij qëndrimi, Gjykata Administrative e Apelit ka vendosur rrëzimin e padisë, duke arsyetuar se me të drejtë organi tatimor ka vendosur ta gjobisë kërkuesen me 30 000 000 lekë, pasi provohej që në kohën e kontrollit po ofrohej shërbim në 100 tavolina pa kupon tatimor. Sipas gjykatës së apelit, organi tatimor kishte vepruar drejt, duke caktuar masën e gjobës 300 000 lekë për çdo tavolinë në funksion.

27. Ndërkohë, Gjykata e Lartë, pas shqyrtimit të shkaqeve të rekursit të kërkueses, ka vendosur mospranimin e tij, duke lënë në praktikë të pacenuar vendimin e gjykatës së apelit. Gjykata e Lartë, me arsyetim të kufizuar, ka vlerësuar se në rekurs nuk janë parashtruar shkaqet ligjore për të cilat mund të ushtrohet e drejta e rekursit dhe as nuk evidentohen çështje ligjore që mund të shqyrtohen kryesisht nga gjykata (*shih paragrafët 16 dhe 17, të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

28. Në parantezë, Gjykata vëren se në jurisprudencën kushtetuese për nenet 155 e 157 të Kushtetutës është pranuar se parashikimi me ligj i gjobave tatimore i shërben interesit publik dhe se ligjvënësi gëzon një hapësirë vlerësimi (diskrecion) të gjerë. Sistemi tatimor luan veçanërisht rol thelbësor në rritjen dhe zhvillimin ekonomik të një vendi. Efektiviteti dhe efikasiteti i tij mund të rrezikohen nga efektet e ekonomisë informale, e njohur ndryshe si “ekonomia gri ose në hije”. Për këtë arsye, sistemi tatimor, krahas të drejtave dhe detyrimeve të palëve, duhet të përmbajë edhe mekanizma, siç janë gjobat tatimore, që nxisin subjektet ekonomike të përfshihen në procesin e formalizimit (*shih vendimin nr. 33, datë 8.6.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

29. Gjykata konstaton se rekursi i kërkueses nuk lidhet me caktimin e gjobës në vetvete, por me mënyrën sesi gjykata e apelit kishte interpretuar ligjin, që rezultoi me një vlerë tepër të lartë gjobe. Ajo gjykatë arriti në përfundimin se neni 122, pika 1, i Ligjit për Procedurat Tatimore zbatohet për çdo rast (tavolinë) të konstatuar pa kupon tatimor dhe jo vetëm një herë. Me fjalë të tjera, rekursi i kërkueses kishte të bënte me një shkelje potenciale të së drejtës kushtetuese të pronës në drejtim të proporcionalitetit të vlerës së gjobës. Pavarësisht kësaj, Gjykata e Lartë vendosi mospranimin e rekursit pa i dhënë përgjigje të shprehur pretendimit vendimtar për zgjidhjen e çështjes, që për shkak të diferencës domethënëse të vlerës financiare (100-fish), kërkonte vëmendje të shtuar prej saj. Thënë kjo, interpretimi diametralisht i kundërt nga gjykatat e faktit i nenit 122 të Ligjit për Procedurat Tatimore dhe mosdhënia e një përgjigjeje përfundimtare nga Gjykata e Lartë për mënyrën e zbatimit të ligjit, ka bërë që, në thelb, pretendimi kushtetues i kërkueses të mbetet i pazgjidhur.

30. Gjykata vëren se kërkuesja ka sjellë në vëmendje të saj edhe qëndrimin e ndryshëm që Gjykata e Lartë (Kolegji Administrativ) ka mbajtur në katër raste të ngjashme, në të cilat është pohuar se qëllimi i Ligjit për Procedurat Tatimore është t’i disjelojë bizneset (qofshin ato të vogla ose të mëdha) dhe jo t’i vendosë ato në pamundësi për të shlyer detyrimet tatimore, prandaj koncepti për çdo rast konstatimi duhet kuptuar se nëse nga inspektorët tatimorë në një biznes të tillë konstatohet edhe një klient i papajisur me kupon tatimor, atëherë subjekti që ka detyrimin për të lëshuar kuponin tatimor duhet të dënohet sipas parashikimeve të bëra në nenin 122, pika 1, të Ligjit për Procedurat Tatimore vetëm një herë me gjobë, e cila është e parashikuar nga kjo dispozitë dhe jo duke e shumëfishuar gjobën në bazë të tavolinave që janë të papajisura me kupon tatimor (*shih vendimet nr. 00-2024-5392, datë 12.12.2024; nr. 00-*

2023-3601, datë 21.9.2023; nr. 00-2016-3389, datë 21.12.2016; nr. 00-2015-2898, datë 25.6.2015, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë).

31. Për sa më lart, Gjykata evidenton se në vendimin e gjykatës së apelit mungon tërësisht vlerësimi ligjor për proporcionalitetin e vlerës së gjobës, pasi ajo gjykatë ka arsyetuar me terma të përgjithshëm dhe ka nxjerrë përfundimin se veprimet e inspektorëve tatimorë ishin në përputhje me ligjin, në dallim nga gjykata administrative e shkallës së parë që ka dhënë arsye të detajuara për zgjidhjen që i ka dhënë çështjes, bazuar në rrethanat konkrete që janë provuar në gjykim. Në këtë situatë, Gjykata çmon se vendimi i Gjykatës së Lartë në rastin e kërkuës nuk ka përmbushur standardin kushtetues të arsyetimit, për shkak se nuk i është dhënë përgjigje pretendimit me natyrë kushtetuese. Ky i fundit lidhet me të drejtën kushtetuese të pronës, konkretisht në drejtim të raportit të drejtë që duhet të ekzistojë midis qëllimit për mbrojtjen e interesit publik për mbrojtjen e sistemit tatimor nga informaliteti përmes caktimit të gjobës në vlerën prej 30 000 000 lekësh dhe mbrojtjes të së drejtës themelore të pronës së kërkuës. Kur individit ngarkohet me barrë të tepruar, atëherë priset ekuilibri që duhet të ekzistojë midis interesave që synon të mbrojë parimi i proporcionalitetit. Gjykata thekson se të drejtat themelore duhet të interpretohen në atë mënyrë që të jenë efektive (*shih vendimin nr. 5, datë 2.3.2011, të Gjykatës Kushtetuese*), pasi në të kundërt rezultati mund të mos pajtohet me qëllimin e Kushtetutës, që është mbrojtja e të drejtave që nuk janë teorike ose iluzore, por praktike dhe efektive. Kjo do të thotë se vlerësimi i gjykatës së apelit duket se ishte tepër i ngushtë dhe formal, për rrjedhojë arsyetimi i kufizuar i Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit bëhet i pamjaftueshëm nga pikëpamja kushtetuese.

32. Gjykata, bazuar në natyrën e gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, si dhe në parimin e subsidiaritetit që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, rithekson rolin e pazëvendësueshëm të Gjykatës së Lartë, së cilës i përket detyra kushtetuese për të siguruar njësimin dhe zhvillimin e praktikës gjyqësore. Ajo gjykatë nuk ka asnjë pengesë të zgjidhë vetë çështjen ose të orientojë zgjidhjen e saj nga gjykata më e ulët, duke njësuar e zhvilluar edhe praktikën gjyqësore në përputhje me standardet kushtetuese të trajtuara në këtë vendim.

33. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuës janë të bazuara, sipas arsyetimit të mësipërm, ndaj kërkesa pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-13, datë 14.1.2025, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 17.2.2026.

Shpallur më 10.3.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini, Ilir Toska, Genti Ibrahim, Marsida Xhaferllari, Asim Vokshi